

РЕШЕНИЕ

№ 2776

гр. София, 24.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 02.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **8561** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба, подадена от Г. Р. Р. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 20-0346-000091/14.08.2020 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР – Б., РУ С., с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“, с правно основание чл. 171, т. 1, б. "б. " от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

В жалбата са наведени твърдения за незаконосъобразност на обжалваната ЗППАМ, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Счита, че липсват фактически основания при издаване на заповедта. Излага доводи, че пробата му е взета, след като вече не е управлявал МПС, а е бил в дома си и е минал продължителен период от време.

В съдебно заседание, чрез адв. Р. поддържа жалбата и претендира сторените в производството разноски.

Ответникът – Т. С. – полицейски инспектор към ОДМВР – Б., РУ С., редовно

призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 14.08.2020 г. е издадена ЗППАМ № 20-0346-000091/14.08.2020 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР – Б., РУ С., с която като е взето предвид издаването на АУАН № АА455980 от 14.08.2020 г., против Г. Р. Р., който на 14.08.2020 г. около 02:40 часа в [населено място] е управлявал МПС А. С. с рег. № С., по [улица], като при проверка за употреба на алкохол с дрегер Алкотест 7510 № 0061 е отчетен положителен резултат 1,2 промила алкохол. Издаден е и талон за мед изследване № 0069711.

При тези обстоятелства, издателят на акта е счел, че са налице предпоставките на 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП и е издал оспорваната заповед, с която е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

По делото е разпитана свидетелката М. М. П., която сочи, че са се движили с жалбоподателя на мотоциклета и полицейски патрул им е направил знак да продължат. След това са се прибрали в дома на Р., който както обикновено си е налял чаша алкохол. След половин час на адреса са пристигнали полицаи, които твърдели, че водача на ППС не е спрял на тяхна команда. При пристигането на служителите на МВР П. напуснала дома и не била свидетел на извършената проверка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган – Т. С. – полицейски инспектор към ОДМВР – Б., РУ С., който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки по ЗДвП съгласно приложената Заповед № 251з-209/18.01.2017 г. на директора на

Релевантно за делото е да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК, както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, респ. съдебния контрол за спазването на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. „б“ от ЗДвП.

При издаването на административния акт, е спазена предписаната от закона писмена форма, както и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. Обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма и притежава

задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1 от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа, поради което съдът намира, че заповедта е мотивирана и доводите на жалбоподателя в тази насока са неоснователни. Издаването на ПАМ е въз основа на АУАН, който е посочен в обжалваната заповед с номер и дата. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г., ОСГК на Върховния Съд, мотивите могат да препращат и към друг документ приложен, по административната преписка.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Съгласно чл. 171, ал. 1, т. 2а от ЗДвП - "За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят се домогва със свидетелски показания да обори всички, установени от полицейските органи обстоятелства, закрепени в писмени документи, които служат за доказателства за посочените в тях факти до оборването им. Доводите, че не е управлявал МПС като му е взета пробата не се доказват. Последният лично е изпълнил подписа си в бланката на АУАН както под декларацията „запознах се със съдържанието на акта и правя следните обяснения/възражения“, така и под декларацията „получих препис от акта и съм уведомен, че в 3-дневен срок мога да направя допълнителни обяснения и възражения“. Следователно актът му е бил предявен при съставянето си, след което Р. е бил уведомен за правото си да впише обясненията или възраженията си на място и в самия акт, както и че може да упражни това си право допълнително, като ги подаде в тридневен срок. Фактът на полагането на подписа изпълнява доказателствена функция и служи за доказателство за това, че описаните в акта обстоятелства са се случили в обективната действителност. Ако жалбоподателят е считал, че не е управлявал МПС по време на проверката или нещо друго от процедурата му е останало неясно, то е могъл да впише това във възражение. Вместо това той се е подписал в акта, като е декларирал, че се е запознал със съдържанието му и че не желае да вписва обяснения или възражения. По този начин той се е съгласил, че вписаните във всяка от декларациите обстоятелства действително са били извършени. Процедурата за полагане на подпис от нарушителя

в АУАН е установена и за да се предотвратят неправомерни действия от полицейските органи, каквито Р. навежда в своята жалба, но същите не се доказват.

Не могат да се кредитират и свидетелските показания на св. П., поради това, че на първо място същата е в близки отношения с наказаното лице. На следващо място при проверка гражданин е длъжен да дава проба за алкохол и наркотици единствено, ако е управлявал МПС, поради което ако приемем тезата на Р., че полиция е посетила дома му и там е извършена проба, то лицето няма никакво законово задължение да даде такава проба. Нещо повече, той е в законовото си право да откаже. На следващо място е можело да подпише АУАН с възражение като опише твърдените факти, което не е налице.

Съдът намира, че от събраните в рамките на производството писмени доказателства по безспорен начин се установи, че на дата 14.08.2020 г. в [населено място], жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство, под въздействието на алкохол, т. е. налице са всички изискуеми от закона предпоставки за издаването на заповедта за ПАМ. Следователно, с издаването на процесната заповед точно и стриктно е спазена целта на закона - да се възпрепятства шофиране на МПС от лица, след употреба на алкохол, с оглед защита на особено съществени обществени интереси - живота и здравето на гражданите и опазването на имуществото както на самите тях, така и на държавата и общините. Не се констатира нарушаване на правото на защита на жалбоподателя. При горните съображения, съдът с оглед цялостната проверка, която извършва за действителност и законосъобразност на оспорения административен акт приема, че същият не е нищожен, както и са спазени изискванията за неговата законосъобразност по чл. 146 от АПК. Същият е постановен от компетентен орган, в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с целта на закона. От изложеното по горе става ясно, че оспорената Заповед за ПАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби- чл. 171, т.1 б. „б“от ЗДвП.

С оглед на всичко изложено по горе оспорването на заповедта за налагане на ПАМ е неоснователно и следва да се отхвърли.

Воден от горното и на основание чл. 172 АПК, Административен съд-София - град, Трето отделение, 62 - ри състав, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Г. Р. Р. от [населено място] чрез адв. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0346-000091/14.08.2020 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР – Б., РУ С., с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“, с правно основание чл. 171, т. 1, б. "б. " от Закона за движение по пътищата.

Решението е окончателно, по аргумент от чл. 172, ал. 5, изречение второ от ЗДП.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: